

Jojkansiktet på Pizzeria Hawaii, del 3

Det skvalar en god stund i badrummet, mitt barn duschar. Jag ska snart koka gröt, jag har druckit kaffe, jag känner mig sjuk. Nu hör jag hur hon nynnar. Jag har bäddat min säng, jag är trött, jag tror jag är rädd (att jag ska arbeta mig sjuk, för att jag är en osedd på jobbet, eller för att jag jämt är så arg för att det mesta är på en höft). De senaste lediga dagarna – det har bara regnat - har jag i den absoluta närheten av mitt barn, det vill säga vid köksbordet, hållit monologer om att cancer i tjocktarmen är den cancerform som är mest dödlig, med ett något svävande tillägg om att det kanske bara är när man bränner maten i stekpannan tre till fyra dagar i veckan som det föreligger en risk. Jag vill i närheten av mitt barn självfallet inte bli alltför dystopisk, tänkte jag och nästan sög på falukorven i ett försök att stilla den uppflammande skammen i kölvattnet av den irritation som fallit ur mig som en hink med spya – jag har så svårt att tåla mitt barns enda fråga om hur hon ska värma upp maten.

Nu spolar hon i toaletten. Det sista jag sa innan jag somnade igår var att de där trosorna hon håller i handen inte är dina, det är Elsas trosor, vilka jag fick låna en gång för länge sedan. Jag ville stoppa tillbaka orden i min mun, jag pratar för mycket, jag ville klösa sönder orden, pressa en kudde mot, men jag har ingen kvinna, det här är min familj sedan länge, sedan skilsmässan. Jag och mitt barn. Jag får för lite, av tröst, av famn, eller inte alls, ibland passerar någon, halvårsvis. Mitt barn får ta emot för mycket. Jag kan bara hoppas att hon stänger av, att hon lever i sitt, i sin tid med sig.

*

På affischerna i centrum. De med underklädesreklamen, på skyltfönstren till butikerna och överallt annars. Det är meningen att de unga kvinnorna, nästan tonårsflickorna, ska se kåta ut. Deras munnar är lätt, eller mer än så, öppna.

*

Om man blir en sämre människa av att arbeta heltid? Ja.

*

Elsa, ack, ja. Min före detta fru, min dotters mamma. Hon vill att jag inte ska komma åt vårt barns konto. Hela barnbidraget har i alla år kommit till ett konto som endast Elsa har tillgång till, av praktiska skäl, tror hon, ty om bägge föräldrarna ska kunna plocka ut pengar så måste man gå till banken för att ordna en fullmakt, sa vi. Så det blir enklast så, tyckte vi. Men jag vet i hemlighet att vi delar på uppfattningen att det nog ändå är bäst så, och detta av olika och andra orsaker, kanske lika hemliga hos Elsa som hos mig. Jag kan, rätt vad det är, komma att, så att säga, ta till flaskan, supa till några veckor, en höst, vilket jag om inte gör så i varje fall har gjort, förr. Och Elsa vill ha kontrollen, punkt slut. Bägge är vi nöjda, från samma håll, gående åt samma mitt. Men jag är ändå less. Fan, så.

*

Jag suggererar fram grimaserande svar på ensamhet och utmattning: jag saknar hon jag inte ville ha, den

senaste, för första gången, ett halvår efter det vi sågs för sista gången. Jag minns hennes bröst, som jag aldrig vilade emellan. Det blev aldrig så, för både hon och jag ville att det skulle vara jag som var klippan. Men som jag nu för mitt inre ser hur jag la mig till rätta där i det mjuka, och fann utsäglig vila. Bottenlös ro.

I Nigeria har hundratals skolflickor försvunnit, kidnappats av en religiös sekt, förts bort, försvunnit. I öknen, uppe vid Medelhavet, Sahara, ringer man upp folk från mobiler, till London, Paris, Bryssel; för att de skall höra hur det låter om deras anhöriga då de torteras med smält plast. Under andra världskriget stängde man i Polen in sina grannar i kyrkor, torterade dem med bland annat eld tills de dog. Man brände allra först bort könshåren på de som ännu inte vuxit sig till färdiga kvinnor.

*

Mitt barn sitter nu i badrock och äter sin frukost, hon har en mössa på huvudet och hörlurar ovanpå den: Chris Cornell sjunger – det sipprar igenom – med klanglös kraft en vemodig låt om rädslan för, tror jag, döden. I min skalle hörs det molande riffet från Black Sabbaths War pigs. Jag flackar med blicken då jag tittar på henne. Jag klistrar min blick på fönstret. Det sista jag säger när vi står i hallen och kramas och min flicka ska till skolan är: jag har varit trött den här helgen. Jag tittar in i mitt barns ögon och ler, osäkert.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten